

talelser, men jeg vil jo mene, at disse Udtalelser vil kunne skaffes til Veje under en eventuel Udvalgsbehandling.

Mit Grundsyn paa hele det foreliggende Lovforslag er dette, at jeg er meget betænkelig ved at faa det ophøjet til Lov. Jeg tror godt, at den nuværende Kirkeminister vil gaa varsomt frem; jeg tror, at de Ord, han sagde i Gaar, at man bør være varsom med at lovgive paa Kirkens Omraade, ikke var tomme Ord, men den skal jo ikke blot administreres af den nuværende Kirkeminister, men af en hvilken som helst Kirkeminister, saa længe den er gældende Lov, og jeg maa sige, at jeg er i højeste Grad betænkelig ved at gaa med til, at Kirkeministeren som saadan skal kunne aabne Folkekirkens Kirker imod Menighedernes og Biskoppernes Protest. Hvis dette sker, ser jeg ikke andet, end at saa staar vi foran en Sprængning af Folkekirken. Da det af mig her nævnte Forslag om Ordningen af Forholdet mellem Stat og Kirke i Fjor var til Behandling her i Rigsdagen, stillede Venstre sig ret afvisende, var i høj Grad betænkeligt ved det. Jeg kan ikke tro andet end at Stillingen ogsaa paa dette Omraade maa have ændret sig betydeligt indenfor Venstre her i Rigsdagen. Jeg kan ikke tro andet, end at dette Lovforslag, der jo, som jeg nævnte før, maa ses som en Undergravning, et Angreb, en Svækkelse af de J. C. Christensenske Kirkelove, vil bidrage til at forandre Venstres Stilling overfor Nedsættelsen af en Kommission.

Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, den ærede Ordfører for Venstre, som udtalte sig om samme Spørgsmaal i Gaar, var jo yderst forsigtig, eller maaske rettere sagt yderst uklar, saaledes at man, da det ærede Medlem var færdig, var noget i Tvivl om, til hvilken Side han vilde gaa. Forsigtighed er jo en Borgmesterdyd, men der kommer en Dag, hvor man ikke saadan den ene Gang kan være til den ene Side og den anden Gang til den anden. Det er ikke min Mening at sige, at det ærede Medlem var det; men dog noget i den Retning, uklar. Man maa tage en ganske bestemt Stilling, og det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Blang jo var ganske anderledes klar i sine Udtalelser om, hvilken Vej han ønskede at gaa.

Jeg vil gerne til sidst sige det, jeg begyndte med, at jeg kan ikke se andet, end at Forslaget paa dette Tidspunkt er ganske overflødig. En Lovgivning for Enkeltmand bør ikke finde Sted. Pastor Rørdam har samme Ret til Landets Kirker som alle

Frimenighedspræster, og saa længe det store Hovedspørgsmaal om Forholdet mellem Stat og Kirke ikke er taget op, bør der ikke lovgives for enkelte eller om enkelte Punkter, saadan som dette Lovforslag tager Sigte paa.

J. Jacobsen: Med Henblik paa det foreliggende Lovforslag kan jeg ganske slutte mig til de Udtalelser, der er faldet fra mit Partis ærede Ordfører. Deter i og for sig ikke for at dvæle hverken ved Lovforslaget som Helhed eller ved Enkeltheder, jeg har begæret Ordet, men det er paa Grund af nogle Udtalelser, der er faldet fra forskellig Side vedrørende de J. C. Christensenske Kirkelove, at jeg gerne vil have Lov til at fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg har lagt Mærke til, at siden vi fik disse Love, føres der vanskeligt kirkepolitiske Forhandlinger i dette høje Ting, uden at disse Love bliver draget stærkt i Forgrunden, og dette kan vi fra Venstres Side kun være taknemmelige for, naar det sker med Anerkendelse. Det sker ogsaa undertiden med Fordømmelse af disse Love, men i alle Tilfælde viser det, at Lovene har en vis Aktualitet til alle Sider.

Baade fra det ærede Medlem Hr. Kammersgaard og fra det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen er der faldet Udtalelser om de J. C. Christensenske Kirkelove. Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard mente, at vi fremdeles indenfor vore Kirkeforhold vilde faa Konflikter, saa længe de folkekirkelige Rammer er fastsat ud fra de kirkelige Love af 1922. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen udtalte sig ud fra et modsat Synspunkt, idet han betragtede det som en Sprængning af de J. C. Christensenske Kirkelove, hvis der gives Ryslinge Frimenighed Adgang til Benyttelsen af Folkekirkens Kirker.

Jeg maa sige, at jeg deler ikke nogen af de ærede Medlemmers Mening i den Henseende. Der er gennem det sidste Aarhundredes Kirkelovgivning gaaet en rød Traad, som særlig gik ud paa at udvide Rammerne for den folkekirkelige Organisation, og denne Udvikling har som sin Slutsten Lovgivningen af 1922. Jeg tror at turde sige, at aldrig har den danske Folkekirke haft saa vide Rammer, som den fik netop ved Lovgivningen af 1922. Hvis nogen for tyve Aar siden vilde have sagt til J. C. Christensen, der altsaa i nyere Tid indledede denne Lovgivning, at han skulde komme til at slutte sin politiske Gerning med en Lovgivning, der gav saa vide Rammer for den kirkelige Organisation i vort Land, som vi nu har, vilde han neppe selv